

A close-up photograph of a person's hands holding an open Bible. The person is wearing a red, long-sleeved button-down shirt. The Bible is open, showing the pages. The lighting is warm and focused on the hands and the book. The background is a plain, light color.

EDICE ZNAMENÍ DOBY

Příběh Bible

CO O TOM ŘÍKÁ BIBLE

EDICE ZNAMENÍ DOBY

Příběh Bible

CO O TOM ŘÍKÁ BIBLE

ČSP – Český studijní překlad

© Advent-Orion, Praha 2017

ISBN 978-80-7172-704-0

Příběh Bible

Dvacátý sešit ze série „Co o tom říká Bible“ je poslední. V těch předchozích jsme prošli základní témata knihy, která už téměř dvě tisíciletí ovlivňuje životy milionů křesťanů. Všichni se těšili na okamžik, kdy Ježíš naplní svůj slib a vrátí se na naši planetu, aby daroval život všem, kteří umírali s vírou ve věčné bytí v Božím království.

I dnes se mnozí čtenáři Bible ptají: „Pane Ježíši, kdy už přijdeš?“ To čekání se nám může zdát dlouhé. Navíc nás zmáhá boj s hříchem a našimi závislostmi. Toužíme po životě ve společnosti, kde už takový boj nebude. A tak se možná i my ptáme: „Mohu získat svobodu, která nikdy neskončí? A pokud ano, pak kdy, kde a jak?“

Každý člověk, který už v minulosti bojoval s nějakou závislostí na hříchu, ví, jak je těžké vydržet. Jak je složité odolat pokušení a jak je snadné znovu spadnout do problému.

Já celý život bojuji s váhou. Mám kamarády, kteří mohou jíst, co hrdlo ráčí, a nepřiberou. Já z jídla přibírám. Dřív jsem to bral jako nespravedlnost, ale pak jsem se s tím smířil. Zjistil jsem, že mám zase výhodu třeba v oblasti alkoholu a kouření, protože ani jedno mi „nevoní“.

V Bibli je jedna nádherná pasáž. Apoštol Jan, který navázal velice důvěrný vztah s Ježíšem, se s ním znovu setkal na ostrově Patmos, kde byl ve vyhnanství pro svou víru.

Ježíš ho tam navštívil a odhalil mu ve zvláštních viděních budoucnost. Jan to vše později na Ježíšův příkaz sepsal, abychom i my mohli mít vhled nejen do dějin, ale i do toho, co je teprve před námi.

V knize Zjevení mimo jiné napsal: „*Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu z očí.*

A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pomínulo“ (Zjevení 21,3.4).

Umíte si představit prostředí bez bolesti, slz, žalu, nářku a dokonce i bez umírání a smrti? Tak to podle Bible bude vypadat v Božím království.

Chcete žít v takovém prostředí?

Pokud ano, pak je tu další otázka: „Jak se tam mohu dostat?“

Pojďme dnes naslouchat příběhu Bible – popisu cesty člověka do ztraceného ráje.

STVOŘENÍ KE SVOBODĚ

Většina dnešní společnosti věří mýtu, že jsme tu jen díky náhodě. Ta podle nich měla způsobit vznik vesmíru a později „zavinila“ vznik života a má na svědomí i to, že se ve vesmíru objevil člověk. Stále více lidí se i na svůj vlastní život dívá jako na náhodu.

Pokud se ale na svět a na náš život podíváme optikou Bible, uvidíme ho v úpl-

ně jiném světle. Hned v úvodu můžeme číst, že nejsme hříčkou náhody: „*Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůňí byla tma. Ale nad vodami vznášel se duch Boží.*

I řekl Bůh: ‚Bud’ světlo!‘ A bylo světlo“ (Genesis 1,1–3).

Svět nevznikl jen tak, pro nic za nic. Je tu, protože Stvořitel, Bůh, měl plán: „*Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil.*

A Bůh jim požehnal a řekl jim: ‚Plodte a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe.‘

Bůh také řekl: ‚Hle, dal jsem vám na celé zemi každou bylinu nesoucí semena i každý strom, na němž rostou plody se semeny. To budete mít za pokrm. Veškeré zemské zvěři i všemu nebeskému ptactvu a všemu, co se plazí po zemi, v čem je živá duše, dal jsem za pokrm veškerou zelenou bylinu.‘ A stalo se tak.

Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré.

Byl večer a bylo jitro, den šestý“ (Genesis 1,27–31).

Stvořitel si přál, abychom žili svobodně a věčně v dokonalém rajském prostředí. Udělal pro to vše. Dal nám nádhernou zemi a nás samotné vybavil rozumem a emocemi v takové míře, že se tím

zásadně lišíme od ostatních živočichů, kteří žijí na naší planetě.

Navíc nám dal svobodnou vůli a naše prarodiče seznámil s tím, jak mohou žít. Ukázal jim jejich možnosti a současně i důsledky, které přinese jejich rozhodování.

MÍSTO SLÁVY PÁD

Jaký byl ráj? Představme si zahradu, v níž rostou nádherné stromy a je v ní vše, co potřebujeme k životu. Ovoce, obiloviny, semena, ořechy. K tomu čistá voda ve studánce i v řekách, příjemné teplo – ani zima, ani tropy.

Asi každý z nás máme představu ideální země, toho správného prostředí, kde by se nám dobře žilo. Vraťme se ale do skutečného ráje. Stvořitel lidi varoval před jedním místem, kterému se měli raději vyhybat. Bylo to jediné místo v rajské zahradě, kde se mohli setkat s pokušitelem. Jenže lidé neposlechli: „*Nejzchytralejší ze vší polní zvěře, kterou Hospodin Bůh učinil, byl had. Řekl ženě: „Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?“*

Žena hadovi odvětila: „Plody ze stromů v zahradě jíst smíme. Jen o plodech ze stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: »Nejezte z něho, ani se ho nedotkněte, abyste nezemřeli.«

Had ženu ujišťoval: „Nikoli, nepropadnete smrti. Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevrou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.“

Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vševědoucnost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl.

Oběma se otevřely oči: poznali, že jsou nazí. Spletli tedy fíkové listy a přepásali se jimi.

Tu uslyšeli hlas Hospodina Boha procházejícího se po zahradě za denního vánku. I ukryli se člověk a jeho žena před Hospodinem Bohem uprostřed stromoví v zahradě“ (Genesis 3,1–8).

Člověk měl možnost žít věčně v nádherném prostředí ráje. Stačilo, aby důvěřoval svému Stvořiteli. Naši prarodiče ale vstoupili na „zakázanou půdu“, setkali se s ďáblem a podlehli jeho svodu. Uvěřili tomu, že je Bůh nemá rád. Přistoupili na myšlenku, že jejich Stvořitel je zlá bytost.

To je také důvod, proč se tak bláhově snaží před Bohem ukrýt uprostřed stromoví, jak říká Bible.

Bůh na tuto situaci musí reagovat. Pokud by člověka nechal bez pomoci, ďábel by z naší krásné planety brzy udělal pouštinu a poušť: „*Hospodin Bůh zavolal na člověka: „Kde jsi?“*

On odpověděl: „Uslyšel jsem v zahradě tvůj hlas a bál jsem se. A protože jsem nahý, ukryl jsem se.“

Bůh mu řekl: „Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi z toho stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst?“

Člověk odpověděl: „Žena, kterou jsi mi dala, aby při mně stála, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl.“

Proto řekl Hospodin Bůh ženě: „Cos to učinila?“

Žena odpověděla: „Had mě podvedl a já jsem jedla.“

I řekl Hospodin Bůh hadovi: „Protožeš to učinil, buď proklet, vyvržen ode všech zvířat a ode vši polní zvěře. Polezeš po bříše, po všechny dny svého života žrát budeš prach. Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu.“

Ženě řekl: „Velice rozmnožím tvé trápení i bolesti těhotenství, syny budeš rodit v utrpení, budeš dychtit po svém muži, ale on nad tebou bude vládnout.“

Adamovi řekl: „Uposlechl jsi hlasu své ženy a jedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst. Kvůli tobě nechť je země prokleta; po celý svůj život z ní budeš jíst v trápení. Vydá ti jenom trní a hloží a budeš jíst polní byliny. V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nenavrátiš do země, z níž jsi byl vzat. Prach jsi a v prach se navrátiš“ (Genesis 3,9–19).

Bůh přichází, aby našim prarodičům a skrze ně i nám oznámil, co nás čeká.

To, co slyší žena, není nic povzbuzujícího:

Hřích jí způsobí velké bolesti při tom, když bude prožívat radost z toho, že na svět přivádí nový život.

Hřích změní jejího muže. Vzájemný vztah bude poznamenán jeho snahou, aby si ji podřídil.

Ani muž neslyší nic příjemného:

Už nebude tak snadné získat obživu. Jeho zahradu zaplaví plevel, a pokud bude chtít získat úrodu, pěkně se nadře.

Společně se ženou prožijí celý život ve stínu toho, co doposud neznali – v očekávání smrti.

První smrt – oběť nevinného zvířete

Po tomto rozhovoru se pak stane něco, co bychom neměli přehlédnout: „Hospodin Bůh udělal Adamovi a jeho ženě kožené suknice a přioděl je“ (Genesis 3,15). Bůh jejich nahotu přikrývá koženým oděvem. Musí kvůli tomu zemřít dvě nevinná zvířátka. Lidé poprvé vidí, co je to smrt.

Dlouhou dobu jsem nemohl pochopit, proč jim Stvořitel neutkal a neušil oděv třeba ze lnu. Pak jsem jednou pochopil, že se tu odehrála první oběť. Díky ní si naši prarodiče uvědomili, že každý hřích má své negativní následky. A co je horší, pro můj hřích často trpí i nevinní. Nejen obětní zvířata, často dokonce i moji blízcí.

V ráji tehdy zemřel první beránek, který se stává symbolem naší záchrany. Do země se vsákla krev prvního obětního zvířete, které se stalo symbolem Boží lásky a Božího řešení našeho problému, který má jméno hřích.

Dobrá zpráva

Adam s Evou by rádi vrátili čas, jenže zjišťují, že to není možné. Přesto nemusejí propadat beznaději. Stvořitel přináší i dobrou zprávu. Ta dobrá zpráva zazněla už v jeho rozhovoru s ďáblem, kterému řekl: „Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrťí hlavu a ty jemu rozdrťíš patu“ (Genesis 3,15). Člověk má naději. Jednou, až přijde vhodný čas, se ženě narodí dítě, k jehož početí nebude potřeba „sémě muže“. Toto dítě porazí ďábla a získá nám nazpět naši ztracenou svobodu.

Adam s Evou úplně nechápou, co jim to Stvořitel vlastně říká. Jedno ale vědí – jejich problém má řešení. Jednou se znovu vrátí do dokonalého prostředí a znovu získají ztracenou svobodu.

Bůh dál miluje člověka, přestože ten tak snadno a rychle uvěřil tomu, že jeho Stvořitel nemá dobré srdce. Bůh už šest tisíc let dokazuje, že to není pravda. Každý, kdo chce, může projevy Boží lásky zakusit na vlastní kůži.

NA DNĚ

Po pádu do hříchu museli naši prarodiče opustit ráj. Život se změnil. Hřích narušil životní prostředí i jejich vzájemné vztahy, které už nebyly tak harmonické jako dřív. Poznali, co jsou to hádky.

Brzy se jim narodili dva synové a po nich další a další děti. Protože žili stovky

let, odpovídal délce jejich života i počet jejich dětí. Ale vraťme se k prvním synům. Když se narodili, Eva věřila, že jeden z nich je tím slíbeným zachráncem, který rozdrťí ďáblu hlavu.

Dočkala se nesmírného zklamání. Mezi oběma syny se stupňovalo napětí. A jednou: „*Když byli na poli, povstal Kain proti svému bratru Ábelovi a zabil jej*“ (Genesis 4,8). To, co je na tom příběhu nejsmutnější, je fakt, že na počátku této tragédie byla oběť. Zatímco Ábel přináší jako oběť beránka, Kain přichází s inovací. Má pocit, že není třeba krev, a tak svůj oltář vyzdobí plody ze své zahrady. Bůh tuto svévolnou oběť nepřijal.

Pád lidstva pokračuje

Bratrovraždou to neskončilo. Eva se zachránce nedočkala. Lidstvo stále více zabředávalo do bažiny zla a hříchu. Zlo se neustále rozmáhalo a právo silnějšího mělo stále více navrch. Ten, kdo měl široké lokty, byl ve výhodě před slušnými a poctivými.

Bůh se musel rozhodnout pro radikální řešení. Vybral si rodinu muže jménem Noe. Patřil k hrstce těch, kteří ještě stále čekali na vysvoboditele, který přijde, aby porazil zlo. V Bibli o něm můžeme číst: „*Ale Noe našel u Hospodina milost*“ (Genesis 7,8). Ne, ani Noe nebyl dokonalý a bezhříšný. Nebyl svatý. Přesto si ho Stvořitel vybral.

V čem byl Noe výjimečný? Uměl naslouchat Bohu a byl ochotný nejen naslouchat, ale také ho i poslechnout. Díky tomu dostává milost a s ní i zvláštní úkol: *„I řekl Bůh Noemu: ‚Rozhodl jsem se skoncovat se vším tvorstvem, neboť země je plná lidského násilí. Zahladím je i se zemí. Udělej si archu z goferového dřeva. V arše uděláš komůrky a vysmolíš ji uvnitř i zvenčí smolou.*

A uděláš ji takto: Délka archy bude tři sta loket, šířka padesát loket a výška třicet loket. Archa bude mít světlík; na loket odshora jej ukončíš a do boku archy vsadíš dveře. Uděláš v ní spodní, druhé i třetí patro.

Hle, já uvedu potopu, vody na zemi, a zahladím tak zpod nebe všechno tvorstvo, v němž je duch života. Všechno, co je na zemi, zhyne.

S tebou však učiním smlouvu. Vejdeš do archy a s tebou tvoji synové, tvá žena i ženy tvých synů.

A ze všeho, co je živé, ze všeho tvorstva, uvedeš vždy po páru do archy, aby s tebou zůstali naživu; samec a samice to budou. Z rozmanitých druhů ptactva a z rozmanitých druhů zvířat a ze všech zeměplazů rozmanitých druhů, z každého po páru vejdou k tobě, aby se zachovali při životě. Ty pak si naber k obživě různou potravu, nashromáďdi si ji, a bude tobě i jim za pokrm.

Noe udělal všechno přesně tak, jak mu Bůh přikázal“ (Genesis 6,14–22).

Noe nejen vyslechl Stvořitelova slova, ale také ho poslechl, a proto vše udělal přesně tak, jak mu to Bůh přikázal. Kázal o tom, že přijde potopa. Lidé se mu smáli. Protože – kde by se vzalo tolik vody, aby zaplavila celou zemi? On ale kázal dál a pokračoval ve stavbě korábu. Stavěl loď, jejíž plány dostal od Stvořitele. Byla to těžká, dlouhá a vyčerpávající práce, ale on pokračoval, dokud ji nedokončil.

Pak přišla potopa a z lidí přežil jen Noe se svou ženou a jeho tři synové s manželkami. Když po více jak roce vystoupili z lodi, která jim zachránila život, měli spoustu otázek. Jedna z nich je trápila víc než ostatní: „Nepřijde další potopa?“ Byl to pro ně tak strašný zážitek, že by ho nikdy nechtěli znovu prožít.

Na začátku potopy, když začalo pršet a voda se valila i z hlubin země, slyšeli křik topících se lidí. Rádi by jim pomohli, ale nebylo jak. Ještě teď, když si na to vzpomněli, měli husí kůži po celém těle.

Dívají se kolem sebe. Vidí úplně jiné prostředí. Voda změnila jejich planetu. Přemýšlejí o tom, co prožili, a v jejich nitru se objevuje strach. Stvořitel ale vidí do jejich nitra, a proto ihned reaguje: *„Dále Bůh řekl: ‚Toto je znamení smlouvy, jež kladu mezi sebe a vás i každého živého tvora, který je s vámi, pro pokolení všech věků: Položil jsem na oblak svou duhu, aby byla znamením smlouvy mezi mnou a zemí. Kdykoli zahalím zemi oblakem a na oblaku se ukáže duha, rozpomenu se*

na smlouvu mezi mnou a vámi i veškerým živým tvorstvem, a vody již nikdy nezpůsobí potopu ke zkáze všeho tvorstva. Ukáže-li se na oblaku duha, pohlédnu na ni a rozpomenu se na věčnou smlouvu mezi Bohem a veškerým živým tvorstvem, které je na zemi“ (Genesis 9,12–16).

Noe se svou rodinou pak vděčně přináší obětní zvíře. Uvědomují si svou hříšnost, ale současně v tom, co prožili, cítí nesmírnou Boží milost.

VYVOLENÍ

Potopa světa podle biblické zprávy zpomalila šíření zla na naší planetě, ale nezastavila ho. Jen zpomalila. Mezi potomky Noema se začíná znovu šířit nevěra a svět se pomalu dostává do kolejí, v jakých byl předtím, než ho postihla potopa. Bůh znovu hledá řešení. Vybírá rodinu, ze které časem vzejde národ, kterému svěří zodpovědnost za připomínání principů platných už od samého stvoření.

Volba překvapivě padla na Abrama, bezdětného muže. Sledujme, co mu Bůh slibuje v okamžiku, kdy ho povolává do služby, která se bude přenášet z generace na generaci: „*I řekl Hospodin Abramovi: ‚Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu. Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnaním! Požehnám těm, kdo žeh-*

nají tobě, prokleji ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země.‘

A Abram se vydal na cestu, jak mu Hospodin přikázal“ (Genesis 12,1–4). Stvořitel slibuje bezdětnému Abramovi, že z jeho potomků vzejde velký národ. Obdivuji toho muže. Věděl, že nemůže mít děti, a přesto uvěřil tomu, co slyšel. Stvořitel se pak s Abramem setkává ještě několikrát. Ve stu letech mu dává zaslíbeného syna. Rodina se pomalu rozrůstá. Jeho pravnuke se zvláštním způsobem stává spoluvládce Egypta a přivádí do této země i své rodiče a sourozence.

Uplynou čtyři století. Z Abrahamových potomků se stali otroci. Pracují pro své egyptské otrokáře až do chvíle, kdy se konečně naplní čas. Tentokrát Stvořitel povolává Mojžíše.

I on byl málem vládcem Egypta, ale jeho horká hlava způsobila, že musel utéci na poušť, kde ho Bůh dalších čtyřicet let připravuje na to, co má udělat. Pak se Mojžíš setkává s Hospodinem a dostává od něho úkol: „*Věřu, úpění Izraelců dolehlo nyní ke mně. Viděl jsem také útlak, jak je Egyptané utlačují. Nuže pojď, pošlu tě k faraónovi a vyvedeš můj lid, Izraelce, z Egypta.‘*

Ale Mojžíš Bohu namítal: ‚Kdo jsem já, abych šel k faraónovi a vyvedl Izraelce z Egypta?‘

Odpověděl: ‚Já budu s tebou! A toto ti bude znamením, že jsem tě poslal: Až

vyvedeš lid z Egypta, budete sloužit Bohu na této hoře“ (Exodus 3,9–12).

Krev beránka

Příběh, který popisuje, co vše se muselo ještě stát, než mohli Abrahamovi potomci konečně opustit Egypt, by sám vydal na knihu. Chci však vaši pozornost nasměrovat k něčemu, co bychom neměli přehlédnout. Biblická zpráva popisuje složitý proces, který předcházel okamžiku, kdy faraó konečně dovolil svým otrokům, aby opustili Egypt. Koneckonců, který otrokář by se dobrovolně zbavil laciné pracovní síly?

Bůh ho k tomu donutil sérií katastrof, které postihly Egypt kvůli zatvrzelosti faraona. Poslední katastrofa připravila Egypt o prvorozené děti. Přitom o ně nemuseli přijít. Stačilo, kdyby udělali totéž, co jejich otroci, které stále nechťeli propustit.

Co to bylo? Čtěme dál biblickou zprávu: „Mojžíš svolal všechny izraelské starší a řekl jim: ‚Jděte si vzít kus z bravu podle vašich čeledí a zabijte velikonočního beránka. Potom vezměte svazek yzopu, namočte jej v misce s krví a krví z misky potřete nadpraží a obě veřeje. Ať nikdo z vás až do rána nevychází ze dveří svého domu. Až Hospodin bude procházet zemí, aby udeřil na Egypt, uvidí krev na nadpraží a na obou veřejích. Hospodin ty dveře pomine a nedopustí, aby do vašeho domu vešel zhoubce a udeřil na vás.

Dbejte na toto ustanovení. To je pro vždy platné nařízení pro tebe i pro tvé syny. Až přijдете do země, kterou vám Hospodin dá, jak přislíbil, dbejte na tuto službu. Až se vás pak vaši synové budou ptát, co pro vás tato služba znamená, odpovíte: »Je to velikonoční obětní hod Hospodinův. On v Egyptě pomínul domy synů Izraele. Když udeřil na Egypt, naše domy vysvobodil.«

Lid padl na kolena a klaněl se.

Izraelci pak odešli a učinili přesně tak, jak Hospodin Mojžíšovi a Áronovi přikázal“ (Exodus 12,21–28). Opět se setkáváme s beránkem – symbolem záchrany. V domech, které byly označeny krví beránka, nezemřel nikdo prvorozený.

Po této poslední pohromě pak Egypťané vyhánějí Abrahamovy potomky a Židé konečně získávají svobodu.

Z té sebranky chceš udělat národ?

S Mojžíšem vyšel z Egypta zvláštní dav lidí. Nebyli v něm jen Židé. Přidali se k nim mnozí Egypťané, kteří uvěřili, že jim s tím novým Bohem bude lépe než v Egyptě. Většina těch, kteří odešli z Egypta a měli vytvořit „vyvolený národ“, neznala cenu života a neuměla ani svobodně žít. To vše je musel Hospodin prostřednictvím Mojžíše naučit.

Jednoho dne se ocitají pod horou, na níž Stvořitel pověřil Mojžíše rolí vůdce vyvoleného lidu. Začíná dlouhé školení, které má otroky proměnit ve svobodné

lidi. Základem proměny je Zákon, který má deset paragrafů a svět ho dnes zná pod názvem Desatero: „Potom Bůh vyhlásil všechna tato slova. Řekl: „Já Hospodin jsem tvůj Bůh, který jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiné bohy vedle mne.

Židé hráli zásadní roli v kulturních dějinách lidstva. To platí o starověkých velikánech, jako byli Mojžíš, Izajáš, Ježíš nebo Pavel, stejně jako o postavách novověku, jako například Marx, Freud či Einstein.

Jacques B. Doukhan, Tajemství Izraele

Neuděláš si tesanou modlu ani jakékoliv zpodobení toho, co je nahoře na nebi nebo dole na zemi či ve vodě pod zemí. Nebudeš se jim klanět a nebudeš jim otročit, neboť já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý, který s trestem navštěvuje vinu otců na synech i na třetí a na čtvrté generaci těch, kdo mě nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům těch, kdo mne milují a zachovávají mé příkazy.

Nebudeš brát jméno Hospodina, svého Boha, nadarmo, protože Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo bere jeho jméno nadarmo.

Pamatuj na sobotní den, abys ho posvětil. Šest dní budeš pracovat a dělat

všechnu svou práci, ale sedmý den je sobota patřící Hospodinu, tvému Bohu. Nebudeš dělat žádnou práci ty ani tvůj syn ani tvá dcera, tvůj otrok ani tvá otrokyně, tvé zvíře ani tvůj přichozí, který je ve tvých branách, protože šest dní Hospodin dělal nebesa a zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmý den odpočinul. Proto Hospodin požehnal sobotní den a posvětil ho.

Cti svého otce a svou matku, aby se prodloužily tvé dny na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh.

Nebudeš vraždit!

Nebudeš cizoložit!

Nebudeš krást!

Nebudeš vydávat proti svému bližnímu falešné svědectví!

Nebudeš dychtit po domě svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni ani po jeho býku ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu““ (Exodus 20,1–18; ČSP).

Stvořitel připomíná deset základních pilířů, které platí už od okamžiku stvoření, ale hřích způsobil, že byly zapomenuty. Desatero se stává základem židovského práva a bude trvale ovlivňovat každodenní život celého národa a později i světa.

Vedle Desatera dává Bůh Židům instrukce i pro jejich náboženský život. Vedle soboty, dne odpočinku, ustanovuje Mojžíš další zvláštní dny, které mají

národu připomínat důležité mezníky z jejich historie a současně mají jejich pozornost nasměrovat vzhůru, aby nezapomněli, komu vlastně vděčí za svou svobodu.

Mimo jiné jim nařizuje, aby každý rok slavili „hod beránka“. Budou si tak každý rok připomínat, kdo jim dal svobodu a díky komu si ji mohou uchovat. Středem jejich náboženského života zůstává „beránek“, jehož krev je symbolicky obléká, když hřích odhalí jejich nahotu.

DALŠÍ PÁD

Je tu ale problém, který se objevuje od pádu našich prarodičů. Jaký? I Židé jsou hříšní lidé. Také je provázejí vzestupy a pády. Založí společný stát, ale ten dlouho nevydrží. Deset kmenů opustí společný stát a založí Severní království, které ponese jméno Izrael. Kmeny Juda a Dan se spojí a žijí spolu v Judském království.

Toto rozdělením přináší náboženský úpadek. Bůh sice Židy varuje a nabádá ke změně, ale vše je marné. Jako první zaniká Severní království. Lidé z deseti židovských kmenů jsou odvedeni do zajetí v Asýrii.

Judsko vydrží déle, ale i na ně dojde. Útok přišel z Babylonu, který se právě stává světovou jedničkou: „*Ve třetím roce kralování Jójakíma, krále judského, přitá-*

hl Nebúkadnesar, babylónský král, k Jeruzalému a oblehl jej.

Panovník Hospodin mu vydal do rukou judského krále Jójakíma a část nádob z Božího domu. Nebúkadnesar je dopravil do země Šineáru, do domu svého božstva; nádoby dal dopravit do klenotnice svého boha“ (Daniel 1,1.2).

Prorok Jeremjáš předpověděl, že obyvatelé Judska prožijí v zajetí sedmdesát let. Jedním ze zajatců, kteří prožili většinu života v Babyloně, byl prorok Daniel. Těšil se, že až zajetí skončí, Židé, poučeni tím, co prožili, začnou znovu uctívat jen Hospodina a ten jim dá novou šanci, kterou už Izraelci využijí.

Ptal se Stvořitele, jaká bude budoucnost jeho národa. Odpověď ho nepotěšila. Hospodin mu vzkázal: „*Sedmdesát týdnů let je stanoveno tvému lidu a tvému svatému městu, než bude skoncováno s nevěrností, než budou zapečetěny hříchy, než dojde k zproštění viny, k uvedení věčné spravedlnosti, k zapečetění vidění a prorocství, k pomazání svatyně svatých“ (Daniel 9,24; ČSP).*

Židé získají svobodu, ale nebudou se z ní těšit dlouho. Ještě „sedmdesát týdnů let“ budou jedinými vyvolenými. Po uplynutí čtyři sta devadesáti let si Stvořitel za své reprezentanty vybere novou skupinu lidí. Ti ho budou představovat obyvatelům celé planety bez ohledu na jejich postavení nebo barvu pleti.

ŽIVOT ZA ŽIVOT

Krátce předtím, než se završilo oněch 490 let určených Židům, se v městečku Betlém odehrálo něco jedinečného: „Narození Ježíšovo událo se takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena Josefovi, ale dříve, než se sešli, shledalo se, že počala z Ducha svatého.

Její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vystavit hanbě; proto se rozhodl propustit ji potají. Ale když pojal ten úmysl, hle, anděl Páně se mu zjevil ve snu a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů.“

To všechno se stalo, aby se splnilo, co řekl Hospodin ústy proroka: „Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Immanuel,“ to jest přeloženo „Bůh s námi“.

Když se Josef probudil ze spánku, učinil, jak mu přikázal anděl Hospodinův, a přijal svou manželku k sobě. Ale nežili spolu, dokud neporodila syna, a dal mu jméno Ježíš“ (Matouš 1,18–25).

Konečně se narodilo zaslíbené dítě, k jehož početí nebylo potřeba „símě muže“. Toto zázračné dítě dostává jméno Ježíš. Už během dospívání dokazoval svou výjimečnost. Jeho božský původ se ale plně projevil až v době, kdy veřejně vystupoval – kázal, dělal zázraky, sytil tisíce lidí, uzdravoval a dokonce vracel

život mrtvým. Jan Křtitel, židovský reformátor, ho nazval „Beránkem Božím“. Tato přezdívka měla všem lidem ukázat, kým je pro ně Ježíš.

„Beránek Boží“ dělal jen dobro. Přesto se židovští duchovní vůdci rozhodli, že se ho musí zbavit. Rozhodli se ho zabít: „Spolu s ním byli vedeni na smrt ještě dva zločinci. Když přišli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali jej i ty zločince, jednoho po jeho pravici a druhého po levici.

Ježíš řekl: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“

O jeho šaty se rozdělili losem. Lid stál a díval se. Členové rady se mu vysmívali a říkali: „Jině zachránil, ať zachráni sám sebe, je-li Mesiáš, ten vyvolený Boží.“

Posmívali se mu i vojáci; chodili k němu a podávali mu ocet a říkali: „Když jsi židovský král, zachraň sám sebe.“ Nad ním byl nápis písmem řeckým, latinským a hebrejským: „Toto je král Židů.“

Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: „To jsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“

Tu ho ten druhý okřikl: „Ty se ani Boha nebojíš? Vždyť jsi sám odsouzen ke stejnému trestu. A my jsme odsouzeni spravedlivě, dostáváme zaslouženou odplatu, ale on nic zlého neudělal.“ A řekl: „Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“

Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.“

Bylo už kolem poledne; tu nastala tma po celé zemi až do tří hodin, protože se zatmělo slunce. Chrámová opona se roztrhla v půli. A Ježíš zvolal mocným hlasem: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“

Po těch slovech skončil“ (Lukáš 23,32–47). „Beránek Boží“ byl obětován. V té chvíli končí platnost jakýchkoliv jiných obětí.

Velikonoce byly připomínkou vysvobození z egyptského otroctví. Bůh nařídil, aby rodiče každý rok znovu a znovu vyprávěli svým dětem, co se tehdy stalo, a vysvětlovali jim, proč se slaví Velikonoce. Vzpomínka na zázračné vysvobození měla zůstat v paměti celého národa stále živá. Nový obřad, který Ježíš ustanovil v horní místnosti, měl lidem připomínat veliké vysvobození, které lidem přinesla Ježíšova smrt.

Radek Daniel, Přišel, zemřel, zvítězil

Zdalo se, že tím Ježíš končí. Vždyť je přece mrtvý! Jenže jak to říkal Stvořitel v ráji? Pokud je Ježíš tím zvláštním potomkem ženy, pak by jeho smrt neměla být porážkou, ale vítězstvím.

Jak to vlastně řekl Bůh hadovi v ráji? Připomeňme si jeho slova: „Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty

jemu rozdrtíš patu“ (Genesis 3,15). I když se to zdá nemožné, Ježíš nemá rozdrčenou hlavu, ale jen patu. To ďábel se začíná bát.

NOVÝ IZRAEL

Pro Ježíšovy žáky to byl šok. Jejich mistr je mrtvý. Tohle nečekali. Byli zaskočeni, přestože jejich Mistr několikrát mluvil o tom, že ho čeká smrt.

Ježíš, kterého Jan Křtitel nazval „Beránkem Božím“, ukončil jednu éru. Skončilo období, kdy měl být Izrael reklamou na Stvořitele. Končí doba, kdy člověk ke svému očištění potřebuje krev obětních zvířat.

Ježíš umírá v pátek. V sobotu celý Izrael odpočinul od práce, přesně podle čtvrtého přikázání. V neděli ráno se svět dozvídá úžasnou novinu: „Prvního dne po sobotě, za časného jitra, přišly k hrobu s vonnými mastmi, které připravily.

Nalezly však kámen od hrobu odvalený. Vešly dovnitř, ale tělo Pána Ježíše nenašly.

A jak nad tím byly bezradné, stanuli u nich dva muži v zářícím rouchu. Zachvátil je strach a sklonily se tváří k zemi. Ale oni jim řekli: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji, že Syn člověka musí být vydán do rukou hříšných lidí, být ukřižován a třetího dne vstát.“

Tu se rozpomenuly na jeho slova, vrátily se od hrobu a oznámily to všechno jedenácti učedníkům i všem ostatním“ (Lukáš 24,1–9).

Ježíš nezůstal v hrobě, ale vstal z mrtvých. Apoštol Pavel později napíše: „Vždyť víme, že Kristus, když byl vzkříšen z mrtvých, už neumírá, smrt nad ním už nepanuje“ (Římanům 6,9).

Vzkříšením nastává nová éra. Přichází čas „duchovního Izraele“. Je to křesťanství, které přebírá štafetu od Židů, aby světu představilo skutečný charakter Stvořitele. Vzkříšený Ježíš svým žákům přikazuje: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku“ (Matouš 28,18–20).

Jakmile Ježíš dokončil svou pozemskou misi tím, že své učedníky pověřil založením a vedením církve, vrátil se na nebeský trůn a jeho žáci začínají plnit svůj úkol. Už nejsou třeba oběti zvířat. K tomu, abych dosáhl očistění, stačí díky Ježíšově oběti mé pokorné vyznání hříchu.

Slavnost Poslední večeře

Ježíš ví, že jsme jen lidé a že potřebujeme i něco viditelného nebo hmatatelného. Proto v novozákonní církvi ustano-

vuje zvláštní svátek. Pojďme nahlédnout do Bible. Apoštol Jan ve svém evangeliu vzpomíná: „Bylo před velikonočními svátků. Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, aby z tohoto světa šel k Otci; miloval své, kteří jsou ve světě, a prokázal svou lásku k nim až do konce.

Když byli u večeře a ďábel již vložil do srdce Jidáše Iškariotského, syna Šimonova, aby ho zradil, Ježíš vstal od stolu a vědom si toho, že mu Otec dal všechno do rukou a že od Boha vyšel a k Bohu odchází, odložil svrchní šat, vzal lněné plátno a přepásal se; pak nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utřít je plátnem, jímž byl přepásán.

Přišel k Šimonu Petrovi a ten mu řekl: „Pane, ty mi chceš mýt nohy?“

Ježíš odpověděl: „Co já činím, nyní nechápeš, potom však to pochopíš.“

Petr mu řekl: „Nikdy mi nebudeš mýt nohy!“

Ježíš odpověděl: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“

Řekl mu Šimon Petr: „Pane, pak tedy nejenom nohy, ale i ruce a hlavu!“

Ježíš mu řekl: „Kdo je vykoupán, nepotřebuje než nohy umýt, neboť je celý čistý. I vy jste čisti, ale ne všichni.“

Věděl, kdo ho zradí, a proto řekl: Ne všichni jste čisti.

Když jim umyl nohy, oblékl si svůj šat, opět se posadil a řekl jim: „Chápete, co jsem vám učinil? Nazýváte mě Mistrem a Pánem, a máte pravdu: Skutečně jsem.

Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat. Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já.

Amen, amen, pravím vám, sluha není větší než jeho pán a posel není větší než ten, kdo ho poslal. Když to víte, blaze vám, jestliže to také činíte“ (Jan 13,1–17). Jan zde popisuje to, co předcházelo okamžiku, kdy s Ježíšem naposledy slavil „hod beránka“, protože druhý den se Ježíš stal sám „beránkem“ a ukončil obětní systém. Byl to poslední hod beránka, protože ho nahradila slavnost, které křesťané už téměř dva tisíce let říkají Večeře Páně.

Součástí této slavnosti má být obřad umývání nohou. To je to hmatatelné, co oslovuje i naše smysly. Pokud si přeji důkaz, že mi Bůh odpustil mé vyznané hříchy, pak ve chvíli, kdy mi můj duchovní sourozenec symbolicky umývá nohy, se mne dotýká Ježíš a ujišťuje mne, že mé hříchy jsou odpuštěny a má minulost je opět čistá.

Obřad umývání nohou tvoří první část svátku. Druhou velice výstižně popsal apoštol Pavel: *„Já jsem přijal od Pána, co jsem vám také odevzdal: Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, lámal jej a řekl: ‚Toto jest mé tělo, které se za vás vydává; to čiňte na mou památku.‘*

Stejně vzal po večeři i kalich a řekl: ‚Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná

mou krví; to čiňte, kdykoli budete pít, na mou památku.‘

Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.

Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Necht každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije. Kdo jí a pije a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě odsouzení“ (1. Korintským 11,23–28). Druhá část Večeře Páně nás znovu vrací k tomu, že naše hříchy může smazat jen krev Beránka.

Ježíš svou obětí na kříži ukázal celému světu, jak moc nás Bůh miluje, a odhalil satanovu lež. Každý, kdo se postaví pod Ježíšův kříž, pochopí velikost Boží lásky a pozná, že ďábel je jen podvodník. I když to tak nevypadalo, svou smrtí Ježíš ďáblu rozdrtil hlavu, protože odhalil nahotu jeho podvodu.

Ten večer, kdy Ježíš ustanovil nový svátek, vyslovil i nádherné zaslíbení, na jehož naplnění se všichni můžeme těšit: *„Když jedli, vzal Ježíš chléb, požehnal, lámal a dával učedníkům se slovy: ‚Vezměte, jezte, toto jest mé tělo.‘*

Pak vzal i kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: ‚Pijte z něho všichni. Neboť toto jest má krev, která zpečetuje smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů.

Pravím vám, že již nebudu pít z tohoto plodu vinné révy až do toho dne, kdy

budu s vámi pít kalich nový v království svého Otce“ (Matouš 26,26–29). Už dvě tisíciletí si křesťané při slavnosti Večeře Páně také připomínají, že se blíží chvíle, kdy se jejich Pán vrátí, aby je vzal na nebeskou večeři.

Já jsem velice rád, že jsem součástí církve, která při každém slavení tohoto svátku prožívá obě dvě části. Nejen přijímání symbolů Ježíšova těla a krve, ale i obřad umývání nohou. Většina křesťanů, žel, tuto možnost zatím nemá.

KŘEŠŤANSKÉ VZESTUPY A PÁDY

Ale vraťme se k „Příběhu Bible“. Mladá církev zažije úžasný start. Během jednoho století se z hrstky Ježíšových učedníků stává obrovsky silné hnutí, které změní svět. Jenže ani křesťané nejsou imunní vůči hříchům. Dábel má i pro ně svody, kterým podléhají. I křesťanství zažívá vzestupy a pády.

V knize Zjevení je následující popis, který nám prozrazuje, čím si církev během dějin prošla: „*Tu přišel jeden z těch sedmi andělů, kteří měli sedm nádob, a promluvil ke mně: „Pojď se mnou, ukážu ti soud nad velikou nevěstkou, usazenou nad vodami, se kterou se spustili králové světa a vínem jejího smilství se opjeli obyvatelé země.“*

Anděl mě odvedl ve vytržení ducha na poušť. Tu jsem spatřil ženu sedící na dra-

vě šelmě nachové barvy, plné rouhavých jmen, o sedmi hlavách a deseti rozích.

Ta žena byla oděna purpurem a šarlatem a ozdobena zlatem, drahokamy a perlami; v ruce držela zlatý pohár, plný ohavností a nečistoty svého smilství, a na čele měla napsáno jméno – je v něm tajemství: „Babylón veliký, Matka všeho smilstva a všech ohavností na zemi.“

Viděl jsem tu ženu, zpitou krví svatých a krví Ježíšových svědků. Velice jsem užasl, když jsem ji viděl“ (Zjevení 17,1–6).

Pokud se podíváme do středověku, uvidíme církev, která se zpronevěřila svému poslání. Místo toho, aby vedla lidi k Bohu, staví se sama na místo Boha a nutí lidi, aby se místo Stvořiteli klaněli jí.

Jak Bůh zareaguje na tuto zradu? Apoštol Jan píše: „*A viděl jsem dravou šelmu a krále země i jejich vojska shromážděná, aby vytrhli do boje proti jezdci a proti jeho vojsku.*

Ale šelma byla zajata a s ní i falešný prorok, který k její cti činil zázračná znamení a svedl jimi ty, kdo přijali cejch šelmy a klekali před jejím obrazem.

Za živa byli šelma a její prorok hozeni do ohnivého jezera hořícího sírou. Ostatní byli pobiti mečem vycházejícím z úst jezdce. A všichni ptáci se nasytili jejich těly“ (Zjevení 19,19–21). Ježíš dopředu popisuje, co se stane, aby nikdo, kdo mu chce zůstat věrný, nemusel bloudit a tápat.

POSLEDNÍ BOJ

V celé Bibli nacházíme zprávy o tom, že jednou přijde Boží soud, který nastolí spravedlnost. Avšak může tento soud zajistit spravedlnost těm, kteří jsou už dávno mrtví?

Zajímavé svědectví můžeme číst v listu apoštola Pavla křesťanům v Tesalonice: „*Nechceme vás, bratří, nechat v nevědomosti o údělu těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti, kteří nemají naději.*

Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu. Toto vám říkáme podle slova Páně: My živí, kteří se dočkáme příchodu Páně, zesnulé nepředejdeme. Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu.

A pak už navždy budeme s Pánem.

Těmito slovy se vzájemně potěšujte“ (1. Tesalonickým 4,13–18).

Díky Pavlovým slovům můžeme lépe porozumět knize Zjevení Jana, která popisuje Ježíšův návrat. Ten přijde znovu na naši planetu, aby splnil svůj slib. Vzkřísí mrtvé – spravedlivé – k věčnému životu a lidi, kteří odmítli opustit svévolný způsob života, pak ke smrti, ze které už nebude vzkříšení.

Mnozí lidé věří, že právě v den Ježíšova návratu získáme svobodu jednou provždy. Není to tak docela pravda. Přečtěme si, co o tom píše Jan v knize Zjevení: „*Tu jsem viděl, jak z nebe sestupuje anděl, který má v ruce klíč od propasti a veliký řetěz.*

Zmocnil se draka, toho dávného hada, toho ďábla a satana, na tisíc let jej spoutal, uvrhl do propasti, uzamkl ji a zapečetil, aby již nemohl klamat národy, dokud se nedovrší těch tisíc let. Potom musí být ještě na krátký čas propuštěn.

Viděl jsem trůny a na nich usedli ti, jimž byl svěřen soud. Spatřil jsem také ty, kdo byli státi pro svědectví Ježíšovo a pro slovo Boží, protože nepoklekli před dravou šelmou ani jejím obrazem a nepřijali její znamení na čelo ani na ruku. Nyní povstali k životu a ujali se vlády s Kristem na tisíc let.

Ostatní mrtví však nepovstanou k životu, dokud se těch tisíc let nedovrší. To je první vzkříšení“ (Zjevení 20,1–6). Podle tohoto textu bude mít prvních tisíc let naší věčnosti zvláštní nádech. Ještě stále nebudeme zcela svobodni. Bůh musí udělat něco velice důležitého. Je to tak důležité, že si na to bere celých tisíc let.

O co jde?

Spasení budou v nebi zjišťovat, že jim tam chybí někteří z jejich blízkých, o kterých byli přesvědčeni, že v království nebeském nemohou chybět.

Umíte si to představit?

Někoho, koho máte rádi a o kom jste se domnívali, že je vzorný křesťan, budete v nebeském království hledat marně.

Je to příjemná představa?

Pro mne ne. Pokud bych měl žít věčně s pocitem, že se Bůh dopustil justičního omylu, pak by pro mne bylo nebe peklem.

Bůh nespěchá. Dá mi tisíc let na to, abych se mohl přesvědčit, že jeho rozhodnutí nebyl omyl, ale projev spravedlnosti. Ukáže mi, že pokud někdo v nebi není, je to proto, že o nebe ve skutečnosti vlastně ani nestál.

Těch tisíc let bude naplněno spoustou slz a bolesti z toho, že nám tam bude mnoho lidí chybět. I přes to vše ale Bůh konstatuje: „*Blahoslavený a svatý, kdo má podíl na prvním vzkříšení! Nad těmi druhá smrt nemá moci, nýbrž Bůh a Kristus je učiní svými kněžími a budou s ním královat po tisíc let*“ (Zjevení 20,6).

Křesťané se modlí „přijď království tvé“ a mnozí ani netuší, že se Ježíš na naši planetu musí vrátit ještě dvakrát.

Co nastane, až v nebi skončí „tisícileté království“?

Pojďme si to přečíst: „*Až se dovrší tisíc let, bude satan propuštěn ze svého žaláře a vyjde, aby oklamal národy ve všech čtyřech úhlech světa, Góga i Magóga. Shromáždí je k boji a bude jich jako písku v moři.*

Viděl jsem, jak vystoupili po celé šíři země a obklíčili tábor svatých a měs-

to, které miluje Bůh. Ale sestoupil oheň z nebe a pohltil je“ (Zjevení 20,7–9).

Na světě není člověk, který by mohl říci, kdy ten Velký spor mezi dobrem a zlem, pravdou a lží skončí. Sám Ježíš o dni závěru dějin řekl: „O tom dni a hodině neví nikdo“ (Mt 24,36). „To je v moci toho, který byl i na počátku“ (Sk 1,7). Jedno víme. Na smetišti dějin skončilo vždy to, co se odchýlilo od Ježíšova učení a příkladu. Co v proměnách času zůstává a bez čeho se neobejdeme? Apoštol napsal v souhlasu se Šalomounem: „Vše pomine a přestane, nebo se naplní, ale zůstává víra, naděje a láska. Ale největší je láska“ (2K 13). Ta pravá láska se projevuje dobrotivostí, laskavostí, trpělivostí, střídmostí, štedrostí i přejícností. Podle Ježíšova slibu – „tíši obdrží novou zem“.

Ludvík Švihálek, Spor pokračuje

Po skončení „tisíciletí“ nastane druhé vzkříšení. Spasení už vědí, proč Bůh do svého království nevzal některé z jejich blízkých. Teď je uvidí mezi těmi, kteří budou vzkříšeni, aby se ukázala Boží spravedlnost.

Četli jsme, že všichni, kteří budou vzkříšeni až v této chvíli, poslechnou dábla a pokusí se zničit město, které

sestoupilo z nebe na naši planetu. Nový Jeruzalém bude obklíčen. Spojená koalice zla se pokusí zničit město i se všemi, kdo jsou v něm. Tedy nejen Boha, ale i nás, kteří jsme se tisíc let smiřovali s jejich údělem.

Jan jen smutně konstatuje, co bude následovat: „*Pak smrt i její říše byly uvrženy do hořícího jezera. To je druhá smrt: hořící jezero.*“

A kdo nebyl zapsán v knize života, byl uvržen do hořícího jezera“ (Zjevení 20,14.15).

Nastane nejsmutnější chvíle v dějinách celého vesmíru. Jedna třetina nebeských bytostí přestane existovat a s ní i obrovský zástup lidí, mezi kterými budou mnozí naši blízcí, kteří odmítli věčné bytí.

Ulicemi nového Jeruzaléma v té chvíli potečou potoky našich i Božích slz.

NIKDY NEKONČÍCÍ SVOBODA

Jak už jsem říkal, bude to ta nejsmutnější chvíle v dějinách vesmíru. Bude to ale současně chvíle, kdy se staneme konečně svobodnými jednou provždy.

Ten den se totiž naplní jedno nádherne zaslíbení, které je zaznamenáno v závěru knihy Zjevení: „*A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo.*“

A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha.

A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo.“

Ten, který seděl na trůnu, řekl: „Hle, všechno tvořím nové.“

A řekl: „Napiš: Tato slova jsou věrná a pravá.“

A dodal: „Již se vyplnila. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Tomu, kdo žíznil, dám napít zadarmo z pramene vody živé. Kdo zvítězí, dostane toto vše; já mu budu Bohem a on mi bude synem““ (Zjevení 21,1–7).

Náš Stvořitel z naší tváře setře poslední slzu. Žádná další už nebude. Nikdo ve vesmíru se už nikdy nebude chtít setkat se zlem. Jedna zkušenost stačí.

Pojďme ještě krátce nahlédnout do poslední kapitoly Bible. Ježíš, který bude soudcem na Božím soudu, říká dlouho před tím, než tento soud zasedne a poté i rozhodne: „*Hle, přijdu brzo, a má odplata se mnou; odplatím každému podle toho, jak jednal*“ (Zjevení 22,12).

Blíží se chvíle Božího soudu.

Kdo rozhodne o tom, jak na něm dopadnu?

Co rozhoduje, zda získám svobodu bez konce?

Kdy a kde se o tom rozhoduje?

Jsem to já sám, kdo má svůj osud ve svých rukou. Bible mi radí, abych svůj život svěřil Stvořiteli, protože jen On je schopen pomáhat mi žít tak, aby mi mohl odplatit věčným bytím a svobodou bez konce.

Celý příběh Bible se točí kolem základní otázky: Koho budu poslouchat, koho si zvolím za svého průvodce životem?

Mám jen dvě možnosti:

Mohu jít za Ježíšem, „Beránkem“, který za mne obětoval svůj život.

Mohu jít za hadem, drakem, ďáblem. Tato postava má mnoho jmen.

Co mi tyto dvě možnosti nabízejí?

Had mi nabízí život ve strachu z Boha. Život člověka zotročeného obavami a závislostmi.

Ježíš mi nabízí život v radosti z poznání, že mne můj Stvořitel miluje. Miluje

mne tolik, že za mne dokonce zemřel, abych měl jistotu, jaký skutečně je.

Příběh Bible odhaluje pravdu o boji mezi dobrem a zlem. Odhaluje charakter Stvořitele i charakter hada. Příběh Bible mi také jasně říká, že se blíží chvíle, kdy každý, kdo se rozhodl následovat Beránka, získá svobodu, která už nikdy neskončí.

Já chci následovat Beránka. Proto končím slovy, kterými končí i celá Bible: „*Ten, od něhož je to svědectví, praví: „Ano, přijdu brzo.“*

Amen, přijď, Pane Ježíši!

Milost Pána Ježíše se všemi“ (Zjevení 22,21.22).

Přeji si, aby tato chvíle už přišla. Přeji si, abych byl mezi těmi, kteří získají svobodu. Totéž přeji i vám.

Už dnes rozhoduji o tom, jak jednou dopadnu. Beránek čeká, jak se rozhodnu.

EDICE ZNAMENÍ DOBY – CO O TOM ŘÍKÁ BIBLE

A co když je to pravda?

Bible je knihou, ve které můžeme nalézt odpověď na základní otázky: Odkud přicházíme, proč žijeme, kam jdeme.

Dobrá zpráva o zlu

Kde se vzalo zlo? Jak se může Bůh na to všechno dívat? Je-li Láska, jak tvrdí Bible, proč už zlo dávno nezničil? Bude tu zlo věčně?

Můžeme nahlédnout do budoucnosti?

Jaký bude konec světa? Bible obsahuje texty předpovídající budoucnost. Jejich naplnění je přesvědčivým důkazem o její pravdivosti.

Nebudu se v nebi nudit?

Už od pradávna se lidé snažili najít smysl lidského života v představách o tom, co čeká člověka po jeho smrti. Jaké to bude v nebi?

Někdo tě má rád

Bible nám přináší ujištění, že nikdo z nás nemusí být sám. Je tu Bůh, který nás má rád a chce nás naučit, jak milovat sebe i jak milovat druhé.

Můžeme komunikovat s Bohem?

Snad odjakživa se lidé pokoušeli komunikovat s Bohem. Je to možné? Proč Bůh vlastně chce, abychom se modlili?

Peníze a dluhy

V této brožurce najdeme rady vycházející z dávných židovských moudrostí, jejichž přijetí nás naučí hospodařit s prostředky, které máme k dispozici.

Když se narodil Bůh

Vánoce jsou časem, na který se těší děti i dospělí. Lidé během nich vyslovují Ježíšovo jméno, a přitom mnozí ani nevědí, kdo to byl.

Srdce má rozum, kterému rozum nerozumí!

Je vůbec možné mít v dnešní době hezké manželství? Podle Bible je manželství darem Toho, kdo nás stvořil a kdo do nás zakódoval touhu po lásce a štěstí.

Jak se zbavit kostlivců

Umíme odpustit sobě i druhým? Velikonoční události nás přesvědčují, že díky Ježíši máme možnost začínat znovu, s čistým štítem.

Když zklame Bůh

Bůh se nejen v historii, ale i v našem životě chová jinak, než si přejeme a čekáme. Není to tím, že by zklamal On, spíš my musíme měnit své představy.

S čerty nejsou žerty

Boj mezi dobrem a zlem stále pokračuje a každý z nás si musí vybrat. Pravdu nebo lež, světlo nebo tmu, život nebo smrt.

Skrytá touha po věčnosti

S realitou smrti se setkává každý z nás. A přesto v sobě cítíme touhu po životě, který nekončí.

Příliš drahá svoboda

Dnes si můžeme svobodně vybrat mnoho věcí, také i víru. Nebylo tomu tak vždy a ani dnes nemají svobodu rozhodování všichni lidé.

Deset důkazů Boží lásky

Jen ten, koho Bůh naučí správně milovat, pozná, že deset Božích přikázání neomezuje, ale naopak dává prostor pro spokojený život.

Jeden den v nebi

Pokud se naučíme každou sobotu odpocínout a přijímat požehnání, které na ni Hospodin vložil, změní to náš život a staneme se požehnáním druhým lidem.

Křest? Má odpověď na Boží lásku

Křest je moje reakce na Boží nabídku spasení, odpověď na mé osobní setkání se Stvořitelem. Veřejně vyznávám, že věřím Bohu.

Křest? A co mne čeká dál?

Ten, kdo se nechá pokřtít, aby tímto obřadem stvrdil svůj vztah přátelství s Ježíšem, bere další pokračování života jako čas pro změnu.

Nekamenujme proroky

Hlavním posláním pravých Božích proroků není odhalování budoucnosti. Jejich nejdůležitější úlohou je přivádět lidi k Bohu a ke spasení.

Tištěné brožury najdete u svého traktátníka nebo si je můžete objednat:

Tel.: 558 359 100, 603 553 628

E-mail: expedice@adventorion.cz

V elektronické podobě ke stažení je najdete na webových stránkách:

<http://znamenidoby.advent-orion.cz>.

Příběh Bible

Vlastimil Fürst

Znamení doby 20

Vydalo nakladatelství Advent-Orion, Roztocká 5, 160 00 Praha 6

E-mail: expedice@adventorion.cz, www.adventorion.cz

Odpovědná redaktorka: Milada Macháňová

Grafická úprava: Robert Prokopec

Foto na obálce: [iStockphoto.com](https://www.istockphoto.com)

Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Praha 2017

Chcete-li se o daném tématu dovědět víc,
kontaktujte Středisko korespondenčních kurzů, www.skz.cz.

Příběh Bible odhaluje pravdu o boji mezi dobrem a zlem. Ukazuje charakter Stvořitele i charakter „hada“. Dává mi vybrat, komu chci věřit. Had mi nabízí život ve strachu z Boha. Ježíš mi naopak nabízí radost z poznání, že mne můj Stvořitel miluje. Příběh Bible mi také jasně říká, že se blíží chvíle, kdy každý, kdo se rozhodl následovat Boha, získá svobodu, která už nikdy neskončí.

